

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 181/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Harakálym, Mlynská 28, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 240/2016 z 27. júla 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 240/2016 z 27. júla 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou Okresnému súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“), náhrady škody na zdraví – náhrady za bolesť v sume 19 099,80 €, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 58 635,60 € a zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 29 317,80 €. Predmetnú žalobu sťažovateľ odôvodnil tým, že 20. novembra 2010 utrpel v areáli obchodnej spoločnosti [REDACTED] ťažký pracovný úraz pri vykonávaní pomocných prác pre žalovaného.

Podaním z 11. novembra 2013 sťažovateľ „pristúpil k zmene žalobného návrhu s tým, že navrhoval, aby okresný súd určil, že obsah a podmienky v dodávateľskej zmluve uzatvorenej medzi sťažovateľom a žalovaným zodpovedajú pracovnoprávnemu vzťahu a že úraz, ktorý sa stal sťažovateľovi dňa 20. 11. 2010 je pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá žalovaný v rozsahu 100 %; alternatívne aby žalovaného zaviazal zaplatiť sťažovateľovi náhradu za bolesť v sume 19 099,80 EUR s príslušenstvom, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 58 635,60 EUR s príslušenstvom, zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 29 317,80 EUR, úrazový príplatok v sume 2 722,50 EUR s príslušenstvom, úrazovú rentu v sume 12 099,64 EUR s príslušenstvom a do budúca úrazovú rentu mesačne v sume 525,50 EUR s príslušenstvom“.

Okresný súd uznesením z 19. septembra 2014 zmenu žaloby nepripustil, na základe čoho sťažovateľ podal okresnému súdu žalobu zo 6. novembra 2014, v ktorej sa domáhal určenia, že obsah a podmienky v dodávateľskej zmluve uzatvorenej medzi sťažovateľom a žalovaným zodpovedajú pracovnoprávnemu vzťahu a že úraz, ktorý utrpel sťažovateľ 20. novembra 2010, je pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá žalovaný v plnom rozsahu. Konanie o tejto žalobe je vedené okresným súdom pod sp. zn. 3 Cpr 2/2014.

V konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 19/2013 právni zástupcovia účastníkov konania na pojednávaní 11. novembra 2014 zhodne požiadali o prerušenie konania s poukazom na § 110 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) z dôvodu prebiehajúcich mimosúdnych rokovaní. Na základe tejto žiadosti okresný súd uznesením z 11. novembra 2014 prerušil predmetné konanie.

Sťažovateľ podal 27. januára 2016 okresnému súdu návrh na pokračovanie v konaní. Okresný súd rozhodol uznesením č. k. 7 C 19/2013-184 z 19. mája 2016 tak, že návrh sťažovateľa na pokračovanie v konaní zamietol a konanie zastavil, pričom poukázal na § 111 ods. 3 OSP.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 27. júla 2016 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv z dôvodu, že krajský súd napadnuté uznesenie nedostatočne odôvodnil, nevysporiadal sa s jeho odvolacou argumentáciou a nereagoval adekvátne na jeho námietky. Namieta tiež výklad § 111 ods. 3 OSP, ktorý považuje za formalistický a mal za následok odňatie spravodlivosti, t. j. došlo k porušeniu princípu zákazu *denegatio iustitiae*.

Podľa sťažovateľa krajský súd aplikoval § 111 ods. 3 OSP „*mechanicky bez toho, aby sledoval účel a zmysel predmetného ustanovenia...*

Vzhľadom na znenie predmetného ustanovenia je zrejmé, že predmetná lehota jedného roka nebola lehotou prekluzívnou. To znamená, že ak účastník konania podal návrh na pokračovanie v konaní po uplynutí tejto lehoty, súd nemohol na tento návrh neprihliadať, pokiaľ ešte nedošlo zo strany súdu k zastaveniu konania...

... ustanovenie § 111 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku... neukladalo súdu výslovnú povinnosť odmietnuť návrh na pokračovanie v konaní, ktoré bolo prerušené v zmysle § 110 Občianskeho súdneho poriadku, a ktorý návrh bol podaný po uplynutí lehoty jedného roka. Predmetné ustanovenie len stanovovalo, že súd zastaví konanie, ak nebol

podaný návrh na pokračovanie v konaní ani po uplynutí jedného roka. Vzhľadom k tomu bolo preto potrebné ustanovenie § 111 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku interpretovať tak, že súd zastaví konanie v tom prípade, ak od prerušenia konania v zmysle § 110 Občianskeho súdneho poriadku uplynula lehota jedného roka a súd v čase rozhodovania nemá od niektorého z účastníkov podaný návrh na pokračovanie v konaní. Ak však v čase, kedy súd rozhodoval o tom, či konanie zastaví alebo v ňom bude pokračovať, už disponoval návrhom účastníka konania na pokračovanie prerušeného konania, nemohol tento návrh odmietnuť, hoci by bol podaný aj po uplynutí lehoty v zmysle § 111 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko Občiansky súdny poriadok mu takýto procesný postup neumožňoval. Odmietnuť či zamietnuť návrh na pokračovanie v konaní, ak samotné konanie ešte nebolo zastavené, by muselo súdu umožňovať výslovné ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku, ako je to napr. v prípade oneskorene podaného odvolania, alebo oneskorene podaného odporu...“.

Sťažovateľ považuje tiež za relevantné, že v čase, keď okresný súd zastavil konanie vedené pod sp. zn. 7 C 19/2013, stále prebiehalo konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 3 Cpr 2/2014. Rozhodnutie vo veci sp. zn. 3 Cpr 2/2014 súvisí podľa sťažovateľa s rozhodnutím vo veci sp. zn. 7 C 19/2013, pretože „ak by súd vyhovel žalobe v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cpr/2/2014, na konanie o náhrade škody na zdraví sťažovateľa by v zmysle ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z... nebol vecne príslušný všeobecný súd, ale Sociálna poisťovňa“. V uvedenej veci takto boli dané aj zákonné podmienky pre prerušenie konania vedeného pod sp. zn. 7 C 19/2013 podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 3 Cpr 2/2014. Podmienky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP existovali aj v čase, keď okresný súd rozhodoval o návrhu účastníkov podľa § 110 OSP. Podľa sťažovateľa je tiež relevantné, že uvedenú „procesnú situáciu spôsobil okresný súd, keď nepripustil zmenu žaloby žalobcu o nárok na určenie, ktorý je teraz predmetom samostatného súdneho konania vedeného pod sp. zn. 3 Cpr/2/2014, hoci rozhodnutie o tomto nároku je podstatným aj pre rozhodnutie súdu o nároku sťažovateľa prejednávaného v konaní pod sp. zn. 7 C/19/2013. Okresný súd týmto svojím postupom spôsobil to, že súdne konanie, v ktorom sa sťažovateľ domáhal súdnej ochrany svojich legitímnych práv, sa stalo málo

prehľadným. Aj z uvedeného dôvodu bolo rozhodnutie krajského súdu v rozpore s účelom a poslaním občianskeho súdneho konania a neprimeraným spôsobom sťažilo sťažovateľovi právo na prístup k súdu a právo riadne bez neprimeraných ťažkostí a prekážok pokračovať v začatom súdnom konaní.“.

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z 27. júla 2016, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň sťažovateľovi prizná úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha

(§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Sťažovateľ v petite sťažnosti namieta porušenie práva „*na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 Dohovoru...*“. Vychádzajúc zo slovného vymedzenia namietaného porušenia práva podľa dohovoru a tiež podľa odôvodnenia sťažnosti a taktiež zo skutočnosti, že garancie zakotvené v čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru sa týkajú trestného konania, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ namieta porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru,

možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Krajský súd napadnutým uznesením z 27. júla 2016 potvrdil uznesenie okresného súdu z 19. mája 2016, ktorým zamietol návrh sťažovateľa na pokračovanie v konaní a konanie zastavil. Krajský súd poukázal na odvolaciu argumentáciu sťažovateľa a následne uviedol tieto právne závery:

„8. Podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd v uvedenej právnej veci v dostatočnom rozsahu odôvodnil svoje rozhodnutie a predložil jasné a zrozumiteľné argumenty, na základe ktorých zvolil daný postup. V rámci dvojinštančného súdneho konania, pokiaľ tvoria rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie jednotu, je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Krajský súd sa v súvislosti s vyššie uvedeným v celom rozsahu stotožňuje s vecnou správnosťou záverov okresného súdu a v konkrétnostiach na ne odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 111 ods. 3 druhá veta O. s. p. (účinného do 30. 06. 2016), ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do jedného roka, súd konanie zastaví.

10. Lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní uvedená v § 111 ods. 3 druhá veta O. s. p. (účinného v čase rozhodnutia) je lehotou zákonnou, čo znamená, že ju nemožno predĺžiť ani skrátiť. Pre začatie plynutia tejto lehoty je rozhodujúce riadne a v súlade s právnymi predpismi vykonané doručenie rozhodnutia. Jedná sa o lehotu procesnú, čo znamená, že začína plynúť dňom, ktorý nasleduje po dni, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, t. j. po dni podania návrhu. Na zachovanie tejto procesnej lehoty stačí, ak je návrh podaný v posledný deň lehoty osobne na súde alebo odovzdaný orgánu, ktorý je povinný ho doručiť (§ 57 ods. 1, ods. 3 O. s. p.).

11. *Odvolaací súd mal zo spisového materiálu preukázané, že substituent právneho zástupcu žalobcu, konateľ žalovaného a substituentka právneho zástupcu žalovaného požiadali Okresný súd Ružomberok dňa 11. 11. 2014 o prerušenie konania. O tomto návrhu rozhodol okresný súd prerušením konania uznesením z 11. 11. 2014, č. k. 7 C/19/2013-184, právoplatným 09. 12. 2014. Od nasledujúceho dňa začala v konaní plynúť zákonná lehota obligatórne ustanovená v § 111 ods. 3 O. s. p. (účinného v čase rozhodnutia). V súlade s § 121 ods. 3 prvá veta O. s. p. (účinného v čase rozhodnutia) uplynula lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní 09. 12. 2015. Žalobca (prostredníctvom právneho zástupcu) podal na súd návrh na začatie konania až 27. 01. 2016, teda po uplynutí zákonom stanovenej 1-ročnej lehoty. V súvislosti s tým, že nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na podanie návrhu na pokračovanie v konaní predstavuje tak závažný nedostatok, ktorý musel nevyhnutne viesť k zastaveniu konania, okresný súd vec správne právne posúdil a následne v nej správne rozhodol.*

12. *Len na doplnenie odvolaací súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Krajský súd zdôrazňuje, že odvolateľ v prevažujúcej miere primárne namieta právne posúdenie veci súdom prvého stupňa a predkladá krajskému súdu vlastné právne posúdenie a vlastné predstavy záverov, ku ktorým by mal súd dospieť v predmetnej právnej veci.*

13. *Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia predložených skutočností a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych*

predpisov. (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).“

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu ako odvolacieho súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na to, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nepriložil k sťažnosti uznesenie okresného súdu z 19. mája 2016, ústavný súd vychádzal aj z toho, ako bolo odôvodnenie tohto uznesenia okresného súdu vymedzené v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu okresný súd svoje *„rozhodnutie odôvodnil tým, že dňa 06. 02. 2013 bol súdu doručený návrh, ktorým sa žalobca domáhal žalovanému náhrady škody z ublíženia na zdraví titulom bolestného vo výške 19.099,80 Eur, titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 50.635,60 Eur, všetko s 8,75 %-ným ročným úrokom z omeškania od 22. 12. 2012 do zaplatenia, titulom zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 29.317,80 Eur spolu s trovami konania a trovami právneho zastúpenia.*

2. Následne, na pojednávaní konanom dňa 11. 11. 2014 substituent právneho zástupcu žalobcu, konateľ žalovaného a substituentka právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní spoločne požiadali o prerušenie konania s poukazom na § 110 O. s. p., ktoré odôvodnili prebiehajúcimi mimosúdnyimi rokovaniami. Súd na základe vyššie uvedeného uznesením z 11. 11. 2014, č. k. 7 C/19/2013-184 (právoplatným a vykonateľným 09. 12. 2014) konanie podľa § 110 prerušil. Žalobca podal návrh na pokračovanie v konaní dňa 27. 01. 2016, t. j. po uplynutí 1 ročnej lehoty na podanie návrhu na pokračovanie v konaní v súlade s § 111 ods. 3 O. s. p., na základe čoho okresný súd konanie zastavil.“

Z argumentácie krajského súdu ako odvolacieho súdu v napadnutom uznesení z 27. júla 2016 dostatočne vyplýva záver, z akých dôvodov neakceptoval námietky sťažovateľa, že okresný súd nesprávne právne posúdil návrh sťažovateľa na pokračovanie v konaní a tento návrh zamietol a konanie zastavil. Uvedené právne závery ústavný súd nepovažuje za arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené, preto sú ústavne udržateľné.

V uvedenej veci považuje ústavný súd za relevantné, že predmetná procesná situácia, t. j. prerušenie konania vznikla v dôsledku zhodných dispozitívnych úkonov účastníkov konania (strán sporu). Zhodný návrh účastníkov konania (strán sporu) mal za následok prerušenie konania, ktorý následne uplynutím zákonom ustanoveného času – pri absencii návrhu ktoréhokoľvek z účastníkov konania (strán sporu) urobeného v zákonom ustanovenej lehote – mal za následok zastavenie konania. Z príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že sa vyžadovala procesná aktivita účastníka konania na to, aby sa predišlo ďalším následkom zhodného návrhu účastníkov (strán sporu) na prerušenie konania. Sťažovateľ, ak mal záujem pokračovať v konaní, mal v plnej moci relevantným procesným úkonom – vykonaným v zákonom predpísanej lehote – predísť zastaveniu konania. Rozhodujúce je aj to, že sťažovateľ bol v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 19/2013 zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom, ktorý je pri výkone advokácie povinný postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov]. Z tohto pohľadu bolo primárnou povinnosťou advokáta urobiť všetky potrebné úkony na ochranu práv a záujmov svojho klienta – sťažovateľa.

Neobstojí argumentácia sťažovateľa, že túto procesnú situáciu spôsobil okresný súd tým, že nevyhovел návrhu sťažovateľa na zmenu žaloby. Sťažovateľ a predovšetkým jeho advokát mali dostatočný priestor na zváženie právnych dôsledkov spojených s vykonaním určitých procesných úkonov (návrh na prerušenie konania), resp. s opomenutím vykonať

určité procesné úkony v zákonom ustanovenej lehote (návrh na pokračovanie v konaní). Nemožno akceptovať ani argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej je relevantné, že v konaní okresného súdu existoval dôvod na prerušenie konania aj podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Okresný súd postupoval ústavne akceptovateľne, ak zákonom ustanoveným spôsobom reagoval na dispozitívne úkony účastníkov konania a ak vyvodil príslušné zákonné dôsledky spojené s pasivitou účastníkov konania. V uvedenej procesnej situácii nebol povinný skúmať, či existuje prípadne ešte iný zákonom predvídaný dôvod na prerušenie konania.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec veci ústavný súd poukazuje na to, že sťažnosť sťažovateľa bolo možné odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že k sťažnosti priložil len všeobecné splnomocnenie na zastupovanie advokátom, nešlo však o splnomocnenie v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, t. j. splnomocnenie, v ktorom by bolo výslovne uvedené, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2018